

0101 – 1. januar

Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid. Heb 13: 8.

Dette roper altså apostelen ut i hebreerbrevets siste kapittel. Og så er da dette virkelig også en stor trøst i livet, – et liv der vi bare opplever at alt annet stadig skifter og forvandles.

Men Kristus lever altså, og er fremdeles den samme – i går og i dag, ja, til evig tid! Da skal det nok bli en løsnings, en god utgang på alt!

Skulle der være noen større trøst kristne mennesker kunne ta til seg nettopp ved et årsskifte? For disse er jo Kristus alt i alle. Kunne de finne noe mer passende valgspråk eller feltrop enn dette: Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid?

Hør, dere som kjenner Kristus, som en gang har smakt at Herren er god! Som har kjent og sett hvor vidunderlig Herren er! Hvor stor hans nåde og barmhjertighet er! Hvor trofast han er, og hvor sterk til å hjelpe! Tenk nå over – og ta dette inn over deg – at han er akkurat den samme i dag og til alle tider. I dag som i går. I år som det året som nå er gått. Og slik videre i all evighet.

Han vil aldri forandres. Han er «evig Far». Han er totalt uomstøtelig, gjennom alle turbulente tidsaldre nøyaktig den samme. Det er bare her i vårt jordiske liv, i våre følelser, tanker og opplevelser, det stadig skifter og forandres. Mens alt dette skjer, er Kristus hele tiden totalt uforandret, nøyaktig den samme.

Husker jeg f. eks. hvordan han en gang viste meg at han hadde forlatt synden min helt uforskyldt? At jeg som totalt ugudelig ble gjort rettfærdig av ham, av bare nåde, på grunn av hans eget fullbrakte verk? Ja, så gjør han nøyaktig det samme alle dager.

Har han noen gang trøstet oss når vi ikke var verd å bli trøstet, men heller hadde fortjent å bli straffet og forkastet? Ja, så vil han like så uforskyldt også trøste oss i dag.

Har det hendt at han én gang fridde oss ut ifra nød, fra synd og fristelser, når det ikke fantes kraft hos oss selv til å utfri oss? Så vet vi at han, i sin tid, fremdeles både vil og kan gjøre det samme.

Vi kan kanskje vitne om da vi selv var fullstendig på avveie, forvirret og oppgitt, som en forlatt sau. Men at han, den gode hyrden, søkte meg opp, lot sitt ord komme til meg på ny, og førte meg tilbake.

Og, husk! Da vet vi at han også alltid, i all framtid, vil gjøre det samme! For han er alltid den samme: Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid. Han har så visst ikke ennå vist oss sin siste velgjerning! Det var han som «elsket oss først». Og slik som han hadde elsket sine egne som var i verden (fritt, uforskyldt og inderlig), slik elsket han dem også til det siste.

Dette er ikke bare en trøst vi har ut fra vår egen korte og snevre erfaring. Nei, helt fra verden ble skapt, gjennom alle århundrers tidsforløp, har mennesker fått erfare vår Herre Jesu Kristi nåde og kraft. Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid!

Når vi ser hvordan han før tok imot syndere og forlot de groveste misgjerninger, vet vi at han gjør akkurat det samme med oss i dag. Når Skriften forteller hvordan han taler til en beryktet synderinne som har falt ned for ham i erkjennelse og gråt, og sier: «Dine synder er deg tilgitt. Gå bort i fred!».

Når Saulus, som var «en spotter, en forfølger og en voldsmann», blir den mest benådede apostel. Når David, som den aller største nåde hadde vært utgytt over, likevel faller i de blodigste misgjerninger, men på ny får motta Guds nåde og forlatelse. Da vet vi at vår Herre Jesus Kristi nåde aldri tar slutt. At han fremdeles vil tilgi alt hos alle dem som søker ham.

Vi ser hvordan han aldri ble trøtt av disiplenes skrøpeligheter. Han irettesatte og tuktet dem. Men forkastet dem aldri. Da vet vi også at han aldri skal bli trøtt av oss. Og når vi ser i Skriften hvor villig han var til å høre bønn, selv når den var så ynkelig som bare en berøring av klærne hans, –. Da vet vi han også fremdeles hører de mest ynkelige bønnene våre.

For alt dette skal hjelpe oss å huske at Kristus fremdeles er akkurat den samme i dag: Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid! Så er da dette sannelig en ubeskrivelig stor trøst og en sikker festning når dagene i vårt liv veksler, ja, stormer og mørkner.

Da kan fremdeles den kristne synge med glede: «Jeg sitter i Den Allmektiges skygge, som jeg setter min lit til. Du, Herre, er min styrke, min klippe, min festning og forløser, min Gud og min trøst. Du er den samme, og dine år har ingen ende».